

ชีวิตนี้มีแต่ “จี้” (จี้ปริทัศน์)

พอเอ่ยถึงคำว่า “จี้” พวกผู้ตีมายาทั้งหลายมักแสดงออกแบบ “กระเดาะ” ผ่าน โหมะ ทำที่ท่าว่าขะเขยง เพราะจิตคงแว็บไปที่ภาพอุจจาระอสุภะสัญญาว่านั่นคือจี้ ความจริงมันเองก็เป็นภาพศิลปะหรรษาอยู่ดอก แต่ผู้คนไม่สู้มองคงเพราะกลิ่นต่างหาก และกลิ่นนั้นก็มาจากอาหาร โปรตีนประเภทเนื้อสัตว์ผ่านกระบวนการเมตาโบลิซึม

มนุษย์เรามีทวารอยู่ 9 ช่องทาง เป็นที่ไหลออกของ “จี้” เป็นประตูขับถ่ายของเสีย เพื่อการต่ออายุของสังขารกาย ร่างใหม่ไม่ใช่อันเก่า เซลล์ทุกส่วนของร่างกายมีการ เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อันเก่าตายไปอันใหม่งอกออกมาแทน เดิมกินสิ่งใหม่เข้าไปของเก่าก็ไหลออก เป็นอยู่เช่นนี้แล้ว ๆ เล่า ๆ ความสืบทอดเช่นนี้ยังผลให้เกิดความ เจริญก็ใช่ ความเสื่อมก็มี สร้างเสริม ซ่อมแซม ทำลาย สลายตายไปตามอายุสังขาร เสื่อม ตามสภาพแวดล้อม เสื่อมเพราะอุบัติเหตุ เสื่อมเพราะถูกทำลายด้วยเหล่า ยา สารเคมี บุหรี่ สิ่งเสพติด รูป รส กลิ่น เสียง, ใช้เกินกำลัง เหน็ดความพอดี ใช้ไม่ถูกหน้าที่ สุดท้ายก็ กลายเป็น “จี้เก่า”

ต้นนอนต้องปฏิบัติการ “ล้างจี้” ที่มีอยู่ทั่วร่างกายทุกชีวิต เพราะ “จี้” มีธรรมชาติ ที่ต้องไหลอยู่เช่นนั้น มีกินก็ต้องมีตาย มีเกิดก็ต้องมีตาย มีตั้งอยู่ก็ต้องมีสลาย “เวชฆมา สงฆารา” สังขารทั้งหลายย่อมมีความเสื่อมไปเป็นธรรมชาติ เกิดขึ้น..ให้คนรักษาตั้งอยู่ ชั่วขณะ..ให้คนลุ่มหลง ฆ่าสลาย..ให้คนอาลัยอาวรณ์ เป็นสันตติสืบทอดเช่นนี้จนกว่าจะผุ พังตายไป

แม้จะเป็น “จี้” หากมองแบบรู้รอบ ก็จะสามารถเข้าถึงส่วนที่ดีและไม่ดี มี ประโยชน์หรือมีโทษมิคุณได้ อันนี้เป็นความสามารถในวิชาการทางโลก ใครจะรู้มาก รู้ ลึก รู้กว้างไกล ก็อยู่ที่การสังเกต วิเคราะห์ วิจัย ศึกษา ทดลอง ด้วยความรักและอดทน ความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ

“จี้เลื่อย” ยังได้ชื่อเพลิง “จี้โคลน” ยังได้น้ำใส “จี้คนขี้สัตว์” ยังใช้ทำเป็นปุ๋ยเป็น ก๊าซหุงต้มได้ ยิ่งไปกว่านั้น “จี้ผึ้ง” ยังถูกนำมาบูชาพระให้เรากราบไหวเสียดิบดี นี่เป็น เรื่องของรูปธรรม เรื่องของวัตถุ แม้จะเป็นความสกปรกแบบสุด ๆ แล้วก็ตาม แต่คน ฉลาดก็ยังเอาสาระจากมันได้

ในส่วนของจิตใจเป็นเรื่องของความคิด เรื่องของอารมณ์ เป็นนามธรรม แม้พุทธองค์จะบอกว่าเป็นอนัตตาไม่มีตัว แต่ก็ยังเหม็นมากกว่ารูปกายหรือรูปธาตุ, “จิตทางใจ” อาศัยกายเกิดก็ได้ ไม่ต้องอาศัยก็ได้ เพราะมีเชื้อคืออวิชชาอาศัยค้นหาเป็นแดนเกิดเท่านั้น “จิต” ก็มากเกินกำลังที่จะเก็บกวาดชำระล้างได้หมด

เพราะเกิดจากความไม่รู้ การแก้ปัญหาไม่ให้เกิด “จิต” ของผู้ไม่รู้จึงยิ่งกลายเป็น “จิต” ที่หลากหลาย สับสนปนเป คลุกเคล้า ระคนจนดูไม่ออกว่าชีวิตนี้จริง ๆ คืออะไร “คนค้นจิต” ค้นหาสิ่งที่ชีวิตต้องการ แต่ก็ไม่รู้แจ้งว่าสิ่งนั้นคืออะไร ยิ่งคนก็ยิ่งโกลใจ

“คน” หรือ “กวน” จึงเป็นผลของการประชุมของกายและจิตที่ไม่มีการสัมประยุต ด้วยปัญญา อาการของวิภูฏวนที่เป็นวิบากในจิต คืออาการ “คน” ใจตัวเองด้วยความอยาก เป็นความอยากในความไม่มี ก็จึงเกิด “จิต” ตามมาอีกมากมาย.. จิตโภท จิตโลก จิตหลง จิตโง่ จิตเหงา จิตอ่อน จิตหูดหงิดคิดอารมณ์ จิตเบื้อ จิตเกียจ จิตร้าน จิตทุกข์ จิตยาก จิตลัก จิตขโมย จิตช้า จิตตัว จิตเมา ฯลฯ สารพัดจิตประดามี 84,000 กอง

วัตถุหรืออารมณ์หากบริโภทไม่เกิดความสุขดี ที่เหลือก็ต้องกลายเป็น “จิต” เป็นของเหลือใช้ที่ไม่ควรสะสม เป็นอาการของกรรม กิเลส วิบาก เพราะมีการเสพก็ต้องมีการถ่าย เมื่อบริโภทความอยากก็ต้องเกิดวิบากกรรม บริโภทตามธรรมก็จะไม่มีจิต ตัวกายตัวจิตก็เป็นทุกข์เพราะต้องแบก “จิต” แต่กลิ่นนี้หมายถึงชื่อเสียงก็พลอยจะเน่าเหม็นขจรขยายไปด้วย “จิต” จริง ๆ ก็คือความทุกข์ “จิต” ทางรูปกายเรียนรู้ไว้แก้ไขความยึดมั่น “จิต” ทางขันธรู้แจ้งแทงทะลุ “จิต” ทางอายตนะกันไว้ไม่กินจุ “จิต” ทางอุ..ปาทานขันธนั้นมายา.

WWW.WATSONNAMAR.COM